

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobce **P. F. Z.**, proti žalované **Vězeňské službě České republiky, Věznici Valdice**, nám Míru 55, Valdice, PSČ 507 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2011, jímž byl žalobci uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, **t a k t o :**

- I. **Žalobci se přiznává osvobození od soudních poplatků.**
- II. **Návrh žalobce, aby mu byl ustanoven zástupce, s e z a m í t á .**
- III. **Rozhodnutí speciálního pedagoga F. Š. ze dne 3. 5. 2011, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti žalobce proti rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011, kterým mu byl uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění, s e z r u š u j e a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- IV. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 20. 5. 2011, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 5. 12. 2013 prostřednictvím Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání rozhodnutí o kázeňském trestu, který mu byl uložen podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“). Kázeňský trest spočíval v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl speciální pedagog Vězeňské služby České republiky, Věznice Valdice, F. Š. rozhodnutím, jemuž chybí základní náležitosti k jeho identifikaci (datum vydání a číslo jednací), nicméně žalobce ve shodě se žalovanou uvádí, že je ze dne 3. 5. 2011. Žalobce napadl toto rozhodnutí o stížnosti včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobce brojil proti kázeňskému trestu umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, jenž mu byl uložen dne 3. 5. 2011 za údajné zneužití celové signalizace. Skutkový stav daného případu popsal následovně:

„Vychovatel H. odešel takřka uprostřed hovoru, jen co jsem se otočil, abych mu přečetl svou žádost položenou na stole. Naléhavá situace vyžadovala okamžitou intervenci vychovatele H. a nebylo jiné možnosti jak jej přivolat, než pomocí celové signalizace, která je určena k přivolávání zaměstnanců vězeňské služby. Vše se stalo dne 20. 4. 11 kolem poledne. O několik hodin později mi dozorce přinesl kázeňský list.“

Žalobce namítal, že z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu není jasné, co vlastně porušil, ani jak to bylo prokázáno, respektive, že rozhodnutí neobsahuje předepsané náležitosti. Vzhledem k tomu je měl za nezákonné a navrhoval rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011 zrušit. Zároveň se žalobou žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta.

II.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se vyjádřila k žalobě v podání ze dne 26. 9. 2011, přičemž v něm zopakovala obsah rozhodnutí o kázeňském trestu, obsah rozhodnutí o stížnosti a obsah záznamu o kázeňském přestupku žalobce. Dále uvedla, že její pracovníci při řešení přestupku žalobce dodrželi všechny zákonné i podzákonné normy (ZVTOS, vyhlášku č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu, v platném znění – dále jen „ŘVTOS“ a nařízení generálního ředitele VS ČR č. 16/2010, kterým se stanoví podrobnosti a postup zaměstnanců Vězeňské služby ČR při uplatňování kázeňské pravomoci nad odsouzenými a obviněnými – dále jen „Nařízení“). Ke stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vzal odvolací orgán (žalovaná) v potaz žalobcovo vyjádření, posoudil celkový stav věci, přičemž neshledal žádné pochybení trestajícího. Dle žalované vystupuje v kázeňském řízení významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů. Napadené

rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsahuje dostatečně přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy vymezeným skutkem a poučení o opravném prostředku, datum a podpis. Je z něho dostatečně seznatelné kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

Vzhledem k tomu navrhovala žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas, žalovaná výslovně, žalobce postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud nejdříve jako soud věcně a místně příslušný rozhodoval o žádosti žalobce o přiznání osvobození od placení soudních poplatků. Tu žalobce doložil v souběžně probíhajícím přezkumném řízení vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30A 5/2012 vyplněným "Prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech" podepsaným dne 19. 2. 2012. Z něho vyplývá, že žalobce je nemajetný, bez příjmu a jeho dluhy převyšují částku 400.000,--Kč. Tyto skutečnosti potvrdila rovněž žalovaná ve svém vyjádření k žalobě s tím, že žalobce nedisponuje se žádnými finančními prostředky, s výjimkou sociálního kapesného ve výši 100,--Kč. Na základě toho, s přihlédnutím k osobním předpokladům a majetkovým poměrům žalobce, dospěl krajský soud k závěru, že jsou v jeho případě splněny zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a proto návrhu žalobce vyhověl (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Spolu se žádostí o osvobození od soudních poplatků žalobce zároveň žádal o ustanovení zástupce – advokáta. Této žádosti krajský soud nevyhověl v kontextu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2011, č.j. 7A 119/2011-13, které nabylo právní moci dne 25. 10. 2011 (viz výrok II. tohoto rozsudku).

K rozsahu právní úpravy, dopadající na daný případ, pak třeba znovu připomenout, že postupy orgánů Vězeňské správy při uplatňování kázeňské pravomoci byly v době jeho rozhodování upraveny nejen výše uvedenými obecně závaznými právními předpisy (ZVTOS, ŘVTOS), ale též Nařízením generálního ředitele VS ČR č. 16/2010.

K věci samé třeba nejdříve uvést, že ve světle judikatury Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, PL.ÚS 32/08), nahlíží krajský soud na kázeňský trest „umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení“ jako na trest, který představuje závažný zásah do základních práv a svobod odsouzeného nad meze stanovené ZVTOS. Na

druhé straně krajský soud samozřejmě rozumí požadavkům orgánů Vězeňské správy na rychlost ukládání kázeňských trestů v zájmu udržení potřebné kázně a s tím souvisejícími nároky na náležitosti rozhodnutí o nich. Nicméně, jelikož rozhodnutí vydaná v kázeňských řízeních mohou citelně zasáhnout do základních práv odsouzeného, nelze mít za to, že je zde tudíž a priori prostor pro zlehčování procesu rozhodování o kázeňských trestech a jeho nedostatky odůvodňovat potřebou flexibility, jak by se leckomu mohlo zdát ze závěru vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná se rovněž mylí, pokud tvrdí, že správní řád nelze v kázeňském řízení vůbec použít s odkazem na § 76 odst. 1 ZVTOS. Podle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), se totiž základní zásady činnosti správních orgánů, uvedených v jeho §§ 2 až 8, použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Žalovaná ke srovnání právní úpravy v předpisech týkajících se kázeňského řízení a základních zásad činnosti správních orgánů vůbec nepřistoupila (nepochybně v důsledku svého mylného východiska). Tyto zásady ale vycházejí z obecných principů právních obsažených v ústavním, mezinárodním a komunitárním právu, tedy v právních normách vyšší síly než zákon, které proto nemůže žádné zákonné ustanovení, vylučující bez dalšího působnost správního řádu (jako v daném případě), z materiálního hlediska vyloučit.

K věci samé krajský soud konstatuje, že žalobci byl uložen rozhodnutím vydaným v prvním stupni dne 3. 5. 2011 vychovatelem M. H. dle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. V tomto rozhodnutí o uložení daného kázeňského trestu je popis skutku proveden takto:

„Dne 20. 4. 2011 ve 12:00 hod. v oddělení KT na cele č. 313 ubytovny D jmenovaný odsouzený zneužil celovou signalizaci, která slouží v naléhavých případech a pomocí ní se dožadoval opětovného příchodu kmenového vychovatele. Důvodem zneužití celové signalizace odsouzeným bylo předání připravené dopisní obálky vychovateli. Pravidelné kontroly cel dozorcí službou umožňují předání korespondence bez porušení stanoveného pořádku a kázně.“

Uložení kázeňského trestu, včetně jeho druhu a výše, bylo odůvodněno následovně:

„Při rozhodování o uložení kázeňského trestu bylo přihlédnuto k předchozímu chování odsouzeného a k závažnosti kázeňského přestupku.“

Proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podal žalobce na předepsaném tiskopisu dne 3. 5. 2011 stížnost následujícího znění:

„Proti všem lžím, které mi byly přečteny si podávám stížnost. Vždy jsem se k obvinění vyjádřil a podepsal. Dozorci však falšují a přepisují, jak uznají za vhodné – neslýchané.“

O stížnosti rozhodl speciální pedagog Š. , přičemž s jeho rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 10. 5. 2011. Podle „Záznamu o výkonu kázeňského trestu“ došlo k jeho výkonu již dne 7. 5. 2011 a trest byl vykonán dne 14. 5. 2011. S rozhodnutím o stížnosti byl žalobce seznámen 10. 5. 2011. Rozhodnutí o stížnosti bylo vydáno v následující podobě (dále jeho doslovné znění):

„Stížnost dle § 60 odst. 2 písm. b) ŘVT jako nedůvodnou zamítám, neboť spáchání kázeňského přestupku odsouzeným a jeho zavinění je dostatečně prokázáno vlastním zjištěním navrhovatele a svědeckou výpovědí přítomného dozorce. Odsouzený svým vyjádřením nesnížil svoji vinu ani nevnesl do věci nové skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu. Vychovatel nepřekročil svoji kázeňskou pravomoc. Jmenovaný odsouzený se již delší dobu opakovaně dopouští kázeňských přestupků a dříve uložené tresty se mívají účinkem.“

V návaznosti na to se krajský soud seznámil rovněž se „Záznamem o kázeňském trestu odsouzeného“, obsahujícím popis skutku (v něm je uvedeno, že „dne 20. 4. 2011 ve 12,00 hod. na KT cela 313 ubytovny D, odsouzený Z. zmáčkl celovou signalizaci. Na dotaz, proč ji zmáčkl, odpověděl, že má připravenou dopisní obálku pro vychovatele M. H. Cely na KT se kontrolují pravidelně každou hodinu a v poledních hodinách chodí dozorce na KT i 4x za hodinu, proto mohl odsouzený Z vyčkat. Tímto lehkomyšlným jednáním zneužil celovou signalizaci, která slouží k naléhavějším případům. Tímto svým úmyslným jednáním odsouzený Z. porušil ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb.), důkazní prostředky (zde inspektor R. S. potvrzuje, že odsouzený - žalobce dne 20. 4. 2011 ve 12,00 hod. na ubytovně D KT cele 313 zmáčkl celovou signalizaci) a vyjádření odsouzeného - žalobce (v něm žalobce uvedl, že: „Ano, je to pravda. Celovou signalizaci jsem zmáčkl, neboť jsem se dožadoval opětovného příchodu vychovatele H., který odkráčel pryč, aniž bych mu sdělil, co jsem potřeboval, takřka uprostřed věty. **Nemusím dodávat, že se jednalo o naléhavý případ, který mohl gradovat až do ohrožení života**, poněvadž v tom se člověk ocitá vždy při setkání s blbcem. Jinou možnost přivolání nemám!“).

Z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o stížnosti žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011 je zcela nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění neobsahuje dostatek důvodů podporujících jeho výrok. Nelze z něho totiž předně vůbec zjistit, v čem vlastně spočívaly žalobcovy stížní námitky, které měly být předmětem přezkumu a v důsledku toho ani konkrétní úvahy žalované o nich. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí se opírá o zcela obecné a nic neříkající formulace v poměru k projednávanému kázeňskému přestupku, takže by se dalo v podstatě použít k odůvodnění kteréhokoliv rozhodnutí o kázeňském přestupku. Jde o floskule typu, že spáchání kázeňského přestupku odsouzeným a jeho zavinění je dostatečně prokázáno vlastním zjištěním navrhovatele (jakým?) a svědeckou výpovědí přítomného dozorce (co bylo z jeho výpovědi vyvozeno, když neřekl nic jiného než sám žalobce?), které o daném konkrétním případě nic nevypovídají.

Žalovaná přitom měla dostatečný prostor k odůvodnění žalovaného rozhodnutí i jen na základě námitek, které žalobce uplatnil ve stížnosti (viz výše). Vždyť v ní brojil proti celému rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a právě proto se měla žalovaná vrátit k jeho důvodům, byť ve stručnosti, a vypořádat se s nimi. Zejména s tou částí jeho odůvodnění, podle které se žalobce k případu přiznal a svoji vinu nepopřel. Tak tomu totiž zjevně nebylo, když žalobce pouze nepopíral, že celovou signalizaci použil, ale podle něho k tomu měl vážné důvody, neboť „se jednalo o naléhavý případ, který mohl gradovat až do ohrožení života“ – viz vyjádření žalobce v záznamu o kázeňském přestupku. O jaké šlo důvody, jaká byla míra jejich naléhavosti apod., to nelze ze správního spisu vůbec zjistit.

Předmětná rozhodnutí orgánů Vězeňské služby však trpí i dalšími vadami a nic na tom nemůže změnit ani vyjádření žalované k žalobě. Dovolávala-li se totiž příslušných ustanovení ŘVTOS s tím, že je naplnila, musí krajský soud konstatovat, že obsah spisu o kázeňském přestupku tomu neodpovídá. Tak např. podle § 58 odst. 5 ŘVTOS lze kázeňský trest „uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku.“ Ani těmito povinnostmi orgány Vězeňské služby nedostály, když z odůvodnění jejich rozhodnutí není jejich naplnění vůbec zřejmé. Nelze z nich zjistit skutkovou podstatu daného kázeňského přestupku, ačkoliv i článek třetí odstavec šestý Nařízení stanoví, že: „V rozhodnutích o uložení kázeňského trestu je nutné jednoznačně charakterizovat zejména objekt a objektivní stránku kázeňského přestupku, včetně jednoznačného uvedení konkrétního jednání pachatele a určení, které povinnosti nebo zákazy stanovené v příslušných právních předpisech byly porušeny“. Naplnění těchto požadavků se lze z odůvodnění žalovaného rozhodnutí jen domýšlet, než je jednoznačně seznat.

K pochybení došlo rovněž ohledně uložení kázeňského trestu a jeho výše. Dle § 47 odst. 2 ZVTOS musí být uložený kázeňský trest úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu. Podle § 58 odst. 5 ŘVTOS lze kázeňský trest uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Krajský soud připomíná rovněž znění čl. 11 odst. 5 Nařízení, dle něho se v odůvodnění rozhodnutí o kázeňském trestu uvedou úvahy, kterými byli zaměstnanci s kázeňskou pravomocí vedeni při hodnocení důkazů, vždy se stručně odůvodní druh a výše uložení kázeňského trestu vzhledem k dosavadnímu chování a předcházejícím uděleným kázeňským odměnám nebo uloženým kázeňským trestům.

Prvoinstanční správní orgán konstatoval, že při rozhodování o uložení kázeňského trestu bylo přihlídnuto k předchozímu chování žalobce a k závažnosti kázeňského přestupku. Žalovaná k tomu uvedla, že se žalobce již delší dobu opakovaně dopouští kázeňských přestupků a dříve uložené tresty se mají účinkem. Takové formulace však považuje krajský soud za příliš obecné a postrádající úvahy, byť jenom stručné, o důvodech druhu a výše uložení trestu. Přitom by stačilo, kdyby správní orgán uvedl, kdy a za jaká kázeňská provinění byl žalobce kázeňsky trestán, neboť z těchto údajů by vyplynulo, zda tyto kázeňské přestupky skutečně jsou v časové souvislosti s tím nyní projednávaným, a odůvodnil proč je žalobcovo chování v návaznosti na to považováno za problematické. V těchto souvislostech by bylo rovněž přiléhavé, aby správní orgán uvedl, jaké kázeňské tresty byly žalobci (odsouzenému přestupci) za tyto jeho kázeňské přestupky v minulosti konkrétně uloženy, jakož i proč by se z toho důvodu uložení jiného (mírnějšího) kázeňského trestu nejevilo účinným. Správní orgány zúčastněné na daném kázeňském řízení však na tyto základní požadavky zajišťující zákonnost rozhodování o druhu a výši kázeňského trestu rezignovaly. Rovněž ohledně druhu a výše kázeňského trestu tak

zůstalo žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud proto uzavřel, že orgány Vězeňské služby České republiky zúčastněné na řízení nepostupovaly v přezkoumávané věci ani v souladu se shora citovanými obecně závaznými právními předpisy, ani v souladu se svými tehdy platnými interními předpisy, o základních zásadách činnosti správních orgánů stanovených ve správním řádu nemluvě. Jejich postupem byl totiž správní řád porušen přinejmenším v ustanoveních § 2 odst. 1 (zásada zákonnosti) a odst. 3 (zásada přiměřenosti, když trest a jeho výše není řádně odůvodněna) a § 3 (zásada materiální pravdy, když nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci), a to způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajskému soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s již citovaným § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušit a věc žalované vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaná odstraní vytýkané nedostatky, přičemž bude vázána právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, ten však byl od platby soudního poplatku osvobozen a krajský soud ze soudního spisu nezjistil, že by mu nějaké další náklady řízení vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. února 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu